

A kisváros vasútállomása, az átszálló utasok miatt, szinte mindig tele volt. Most is nyüzsgő tömegben kellett átevickelnie, maga után húzta a kerekes bőröndöt, hátán egy nagy hátizsákot cipelt. Eléggé kirítt a tömegből, enyhén molett alakjával, frissen festett vörös hajával, ami arra volt hivatott, hogy fiatalabbnak látszódjon a koránál. Ötven éves volt, annyinak is látszott. A lánya még indulás előtt is felhívta. Már éppen zárta volna az ajtót!

- Anyukám betetted a gyógyszereidet? Megvan a notesz, amiben leírtuk mikor hol kell átszállni? Meg van a telefonszám is, amin segítséget tudsz kérni? - És ezer felesleges kérdése volt, hisz nem a világvégére megy, nem is gyerek már, bár a lánya néha úgy kezelte.

Kis félelemmel, de annál nagyobb várakozással nézett az elkövetkező napok elé.

Amikor beállt a vonat, egy fiatalember segítette feltenni a csomagot. Nagy nehezen átevickeelt két kocsin, hogy oda jusson ahova a helyjegye szólt.

Életében először megy nyaralni, hát megadja a módját, első osztályon utazik!

Egyedül volt a fülkében, kényelmesen elhelyezkedett, elővette a rejtvényűjságot, bár amilyen izgatott, nem biztos, hogy tud majd vele foglalkozni.

Ahogy bámult kifelé az ablakon gondolataiba mélyedt, vagy inkább az emlékeibe. Talán az a baj, mindig csak a múlttal foglalkozik, sose előre néz, mindig csak hátra.

A falu már akkor is kicsi volt, azóta szinte el is tűnt a térképről, pár ház van, amibe laknak, többnyire idős emberek, vagy hozzá hasonló otthagyott lelkek.

Az első bál jutott eszébe, ahol megismerte Lacit.

Akkoriban még csak nagyvárosokban voltak Disco-k ilyen kis faluba legfeljebb bált tartottak kéthetente. Volt egy helyi zenekar, ami több-kevesebb sikerrel játszotta a rádióból hallott slágereket.

Laci katona volt éppen, jól mutatott az egyenruhába. Szinte egész este csak vele táncolt. Bál után hazakísérte. Útközben meg akarta csókolni, de Ő nem hagyta. Hogyan! Még azt gondolná róla valami könnyűvérű nőcske.

Több társával együtt nem tanult tovább, hanem elment dolgozni a helyi csomagolóüzembe, amit pár éve a TSZ hozott a faluba. Rengeteg mindent csomagoltak, játéktól kezdve ruhaneműt, még egy darabig csokoládét is.

Laci traktoros volt.

Pár hét múlva mivel a fiú leszerelt már naponta találkoztak, elcsattant az első csók is. Attól való félelmében, hogy keres más lányt engedett az unszolásnak, aminek egy gyors esküvő lett a vége. Alig volt tizenhat éves.

Az a gyerek halvaszületett. Évekkel ezelőtt ahhoz, hogy feldolgozza. Még ma is sokat gondol arra, milyen lenne a fia, ha élne.

A férje nem volt partner a gyászban! Talán még örült is, nem titkolta nem érzi jól magát a házasságában.

Hányszor halotta- Szándékosan estél teherbe, hogy elvegyelek!- Ő olyankor tiltakozott. Sokat sírt! Ha panaszra ment a szüleihez haza zavarták- Te választottad!- felkiáltással.

Túrt hát!

Túrte a férje hűtlenségét, a részegségét, olykor a verést is.

Egyszerű kis falu volt, egyszerű emberekkel, akiknek természetes volt, ha eljár a férfi keze. Laci egyszer elköltözött, összebútorozott egy özvegyasszonnyal.

Félév után kopogott nála!

- Rájöttem csak téged szeretlek! Zsuzsikám annyira hiányoztál! Szeretsz? Ugye szeretsz még?

Nyomult befelé a lakásba, annyira meglepte a férfi viselkedése, a szavai, hogy nem tudott megszólalni. Ölelte, csókolta! Mire észbe kapott Laci be is hurcolta a holmiját, neki meg nem volt ereje tiltakozni.

Később úgy gondolta kellett a férfinak ez a lecke, mert megváltozott!

Amikor Zsuzska megszületett, már igazi család voltak, legalábbis kívülről ezt gondolta.

Igaz, megadott minden, de ez főleg a lányának szólt, akin majomszeretettel csüngött.

Megszűntek az italozások, kezet sem emelt rá többet, csak a nőügyei maradtak. Azokat is megpróbálta a legdiszkrétebben művelni. Nem volt boldog, de boldogtalan sem! Csak úgy elvult.

Az ünnepeket szerette, mert akkor megvolt az illúziója egy boldog családnak.

Mégis május elsején volt mindig a legboldogabb!

Tudta mindig ki az aktuális szerető, a Majálisba büszkén karolt a férfibá, jelezve: Mégis csak én vagyok a felesége! Velem mutatkozik!- Azt is tudta ezek a napok nem neki, hanem a lányának szólnak.

Aztán egy nap, újra összecsomagolt! Akkor már nem érdekelte fájdalmat okoz e Zsuzskának, elköltözött, még a faluból is.

A kislány még nem volt tíz éves, okos gyerek volt, tudta a szülei csak miatta vannak együtt, talán ő is megkönnyebbült kicsit. Meg azt is szerette, ha hétvégén érte jött az apja és vitte a városba ahol lakott.

Ő csendes beletörődéssel várta mikor fog hazajönni. Mert haza jön biztosan!

Egy év múlva a válást is szkeptikusan fogadta!

Az csak egy papír! Őt továbbra is Botos Lászlónénak hívják! Az ura meg haza fog jönni, mert tudja, sehol máshol nem szeretik úgy, mint ő, aki mindent elnéz neki.

Teltek az évek, de Laci nem jött!

Zsuzska, hogy ne kelljen kollégiumba mennie, beköltözött az apjához, aki már másik házasságban élt, volt egy nevelt és egy saját fia is.

Mivel a faluban megszűnt az üzem, kénytelen volt bejárni a városba dolgozni. Mivel nem volt csak nyolc osztálya, szalag mellé vették fel egy céghez. Szerencsére az utazást fizették, és nem is keresett rosszul.

Az bántotta, a munkatársai kicsit lenézték, mert eléggé slamposan járt dolgozni. Minek divatoljon? Kinek?

Akkor vett magának néhány jobb darabot, amikor a kevés megtakarított pénzén beiratkozott egy tanfolyamra. Ruházati eladókat képeztek. Igaz, mikor délutános volt nem tudott részt venni a foglalkozásokon, otthon próbált többet tanulni.

Szinte fellélegzett, amikor kézbe kapta a bizonyítványát!

Mivel felvételt nyert egy áruház ruhaosztályára, felmondott a cégnél. Egy újfejezet kezdődik az életében, gondolta ő!

Csakhogy az élet kiszámíthatatlan!

Amire évekig hiába várt, akkor következett be, amikor már nem is számított rá.

Laci, megjelent újra az életében!

Konkrétan, egy bőrönddel állt az ajtó előtt.

Most nem áradozott, csak annyit mondott: Szia!

Beengedte!

Persze hogy beengedte! Hova küldhette volna szegényt, mikor már a szülei sem éltek.

Ha akkor elküldi, és a tervei szerint eladja a házat, amit a nagyszüleitől örökölt, és beköltözik a városba, hogy megnyithassa saját kis butikját, talán másként alakult volna az élete!

De nem küldte el!

A férfi addig beszélt, míg megvettek a határban egy nagyobb területet és gazdálkodni kezdtek. Zsuzska, aki akkor már barátnőkkel bérelt egy lakást, főiskolára járt, soha nem beszélt arról hogyan éltek az apjáék, Csak annyit tudott, amit a férfi elmondott, a felesége külföldre költözött, vitte magával a fiukat is.

Valami csoda folytán, sikeres lett a gazdaság! Jó lett a termés, a borjúk is szépen nőttek.

Kicsit azért sajnálta az elképzelt életét a városban.

Laci, mintha most nőtt volna fel, úgy bánt vele, mint egy szerető férj.

Boldog volt!

Most boldog volt, főleg hétvégén, amikor a lányuk is hazajött.

Egy ilyen gazdaság mellett nincs szabadidő, nincs ünnepnap. A jószágnak akkor is enni kell!

Egyre többen költöztek el a faluból, hátra hagyva az eladhatatlan házaikat, sok közülük a hetvenes években épült.

Azt is Laci vetette fel, házasodjanak meg újra, mert megérdemli, hogy a felesége legyen!

Csak ők voltak ott, meg két tanú.

Laci erős volt egészséges. Legalábbis annak látszott! Csak a fejfájás gyötörte sokat, arra meg az orvos is azt mondta a magas vérnyomástól van. A beállított gyógyszerek ellenére sem múltak el a fájdalmak, sőt a látása is rohamosan gyengült.

Egy kivizsgálás folyamán derült fény arra, hogy a férfinek agydaganata van!

Rutin műtét, mondták az orvosok.

Ezzel szemben a műtét után, nem ébredt fel!

Szerencsére volt néhány alkalmazottjuk, akik ügyeltek az állatokra, minél több időt tölthessen a beteg mellett.

Senki nem tudta, felébred-e valaha a kómából!

Választania kellett, haza viszi, vagy elhelyezik egy otthonba, ahova súlyos tízezreket kell fizetni a gondozásért.

Haza vitte!

Az első hónapokban még őszinte szeretetből ápolta.

Lassan elfogytak az érzései, már szánalmat sem érzett!

Negyvenkét évesen lett házi gondozó.

A földet, bérbe adta, a marhákat leadta a vágóhídnak, az anyadisznókat tartotta csak meg, azok alól ki tud majd árulni annyit, amiből megélnek!

Zsuzska időközben lediplomázott, mint tervező mérnöknek kevés ideje volt, legalábbis ezt mondta, ha már hiányolta.

Közel négy évig élt még a férfi, aki már nem is hasonlított arra, akinek mindent megbocsátott.

Az arca beesett, összeaszott teste alig volt gyermeknyi, néhány ősz hajcsomó a fején sem emlékeztetett már a dús barna fürtökre.

Még egy tucat ember sem volt a temetésen.

Meg romlott az egészsége is, a házat sem tudta eladni már, egy kisebb összeget örökölt ugyan, amiről nem tudott.

Talán egy újabb szökésre gyűjtötte, gondolta fanyar mosollyal.

A dédelgetett tervek megvalósítására kevés.

Maradt hát a halálra ítélt faluban!

Nem sokkal a temetés után a lánya vetette fel - El kellene utaznod egy pár napra!

Akkor azt mondta - Minek?

Azóta beletörődött a sorsába, és igaza van Zsuzskának, megérdemel egy kis pihenést!

A kalauz érkezése zökkentette vissza a valóságba.
A rejtvényfüzetbe egy betűt sem írt.